

Jurisprudentie

DOPING

CAS 8 april 2015

CAS 2014/A/3639 (*Amar Muralidharan/Indian National Anti-Doping Agency (NADA), National Dope Testing Laboratory (NDTL), Ministry of Youth Affairs & Sports*)

Inleiding

De Indische zwemmer Amar Muralidharan (hierna: de sporter) heeft van 24 tot en met 28 augustus 2010 deelgenomen aan de Nationale Zwembkampioenschappen in Jaipur, India.

Op 26 augustus 2010 werd de sporter geselecteerd door de Indian National Anti-Doping Agency (hierna: NADA) om mee te werken aan een dopingtest. Op 30 augustus 2010 zijn de urinemonsters naar New Delhi getransporteerd. Op 4 september 2010 is het A-monster positief getest op de stof methylhexanamine (MHA). Dit betreft een specifieke stof die op de WADA Dopinglijst voorkomt en verboden is binnen wedstrijdverband. Op 16 september 2010 heeft onder toezicht van een observant de uitslag van het B-monster de uitslag van het A-monster bevestigd.

Op 21 september 2010 heeft een hoorzitting plaatsgevonden voor het Anti-Doping Disciplinary Panel (hierna: ADDP). Op 5 november 2010 heeft het ADDP de sporter voor 2 jaar geschorst wegens overtreding van de NADA Anti-Doping Regels.

Op 16 november 2010 heeft de sporter een hoorzitting verzocht voor het Anti-Doping Appeal Panel (hierna: ADAP) naar aanleiding van het beroep dat hij had ingesteld. Op 13 februari 2013 zou de hoorzitting plaatsvinden, maar om onduidelijke redenen is deze niet doorgegaan. De hoorzitting werd voor onbepaalde tijd uitgesteld.

Een nieuw ADAP-panel werd samengesteld en op 27 mei 2014, ruim een jaar later, vond de hoorzitting plaats. Deze hoorzitting voor het ADAP was in Delhi, 1500 kilometer van de woonplaats van de sporter. De sporter kon niet bij de hoorzitting aanwezig zijn wegens zijn zieke moeder. De hoorzitting heeft ondanks zijn afwezigheid toch plaatsgevonden.

Op 3 juni 2014 heeft het ADAP het besluit van het ADDP bevestigd.

De sporter is tegen het besluit van het ADAP in beroep gegaan bij het Court of Arbitration for Sport (hierna: CAS).

Beoordeling

CAS heeft in onderhavige procedure beoordeeld of de sporter zich schuldig heeft gemaakt aan dopinggebruik en de WADA Anti-Doping Regels heeft overtreden.

De sporter heeft vernietiging van het ADAP-besluit (en van het ADDP-besluit), inhoudende een 2 jaar durende schorsing, verzocht. De sporter heeft gesteld dat de testresultaten van het urinemonster niet als betrouwbaar kunnen worden aangemerkt. De nummers van zijn urinemonster (10211) en het nummer van het positief geteste urinemonster (10202) komen niet overeen. De sporter heeft tevens gesteld dat de test onbetrouwbaar is aangezien de pH-waarde van het urinemonster varieert in de verschillende testfasen. Ten slotte heeft de sporter gesteld dat zijn *right to defence* niet is gewaarborgd en de observant niet als objectief kan worden aangemerkt.

De verweerders, NADA, NDTL en het Ministerie van 'Youth Affairs & Sports', hebben aangevoerd dat er wel sprake was van een onafhankelijke observant nu deze geen onderdeel was van het ADAP. Het verschillen van de nummers bij de urinemonsters is te verklaren uit een 'copy-paste' foutje. Tevens wordt gesteld dat het verschil in pH-waarde geen invloed heeft op de aanwezigheid en concentratie van de verboden stof MHA.

CAS heeft geoordeeld dat 'copy-paste' fouten de betrouwbaarheid van de dopingtest echter wel aantasten, omdat hierdoor niet met zekerheid kan worden gezegd dat de urinemonsters daadwerkelijk van de sporter zijn, of niet. Desondanks heeft CAS grote waarde gehecht aan de verklaring van de laborant, die duidelijk heeft gemaakt dat er geen enkele twijfel bestaat of de urinemonsters ook daadwerkelijk van de sporter zijn. De fout is te wijten aan de hoge werkdruk. NADA zou alle uitslagen van de urinetest binnen een bepaalde tijdspanne willen ontvangen. CAS heeft geoordeeld dat een dergelijke 'copy-paste' fout ongelukkig is, maar niet zo fundamenteel dat het de geloofwaardigheid van de test tenietdoet.

CAS heeft verder geoordeeld dat niet is gebleken dat de rechten van de sporter gedurende de testperiode of bij het testproces, zijn geschonden. Er is daarnaast geen sprake van een onbehoorlijke duur van het proces. De sporter had in de tussentijd de gelegenheid om tegenbe-

wijs, anders dan de gestelde procedurele mankementen, aan te leveren om zo de aanwezigheid van MHA in zijn urinemonsters te ontkrachten. De periode waarin de procedure heeft plaatsgevonden, te weten 3,5 jaar, is daarnaast niet onredelijk. Een dergelijke tijdspanne is, aldus CAS niet ideaal, maar in overeenstemming met de praktijk.

Beslissing

Het beroep van de sporter wordt afgewezen. De beslissing van het ADAP van 3 juni 2014 blijft in stand.

Rb. Gelderland (vzr.) 21 juli 2015

ECLI:NL:RBGEL:2015:4727 (*eiser/Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie (de Atletiekunie)*)

Inleiding

Eiser is een atleet die zich toelegt op het polsstokhoogspringen, voor welk onderdeel hij zich wenst te kwalificeren voor de Olympische Spelen van 2016 in Rio de Janeiro.

Op 31 mei 2014 heeft eiser deelgenomen aan een wedstrijd in Soest (Duitsland). Eiser is op de dag van de wedstrijd ingeloot en aangewezen om een dopingcontrole te ondergaan. De afgeleverde urine is verdeeld over twee monsters en verzegeld naar het door WADA daartoe geaccrediteerde laboratorium in Keulen verzonden.

Op 14 juli 2014 is eiser door de Atletiekunie bericht over de positieve uitslag van de dopingtest. Diezelfde dag heeft de Atletiekunie hem medegedeeld een ordemaatregel van schorsing op te leggen. Vanwege de opgelegde ordemaatregel mocht eiser niet langer deelnemen aan nationale, internationale wedstrijden en trainingen in verenigingsverband. Dit is eiser op 17 juli 2014 schriftelijk bevestigd.

Nadat het B-monster de analyse van het A-monster heeft bevestigd, heeft de Atletiekunie aangifte gedaan bij de Tuchtcommissie wegens overtreding van artikel 3 Dopingreglement.

Eiser heeft bij de Tuchtcommissie het verweer gevoerd dat het positieve resultaat van de dopingtest op onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen. Een aantal regels van de geldende International Standard for Testing (IST) resp. International Standard for Laboratories (ISL) zou zowel bij de afname van het urinemonster als bij het transport zijn geschonden.

Op 9 december 2014 heeft de Tuchtcommissie de dopingovertreding van eiser bewezen verklaard. Op grond van het Dopingreglement is eiser uitsluiting voor een periode van twee jaar opgelegd. De Tuchtcommissie heeft overwogen dat eiser niet heeft aangetoond dat de positieve resultaten zijn veroorzaakt door zodanige beweerde afwijkingen van de Standards waardoor redelijkerwijs moet worden aangenomen dat deze afwijkingen het belastend resultaat hebben veroorzaakt.

Tegen de uitspraak van de Tuchtcommissie heeft eiser geen beroep ingesteld bij de Commissie van Beroep. Eiser

heeft vervolgens in juli 2015 in een kort geding tegen de Atletiekunie schorsing van de opgelegde uitsluiting gevorderd tot in een bodemprocedure is beslist over een vordering tot vernietiging van die beslissing. Eiser stelt kort gezegd dat het positieve resultaat van de dopingtest op onzorgvuldige en ondeugdelijke wijze tot stand is gekomen en om die redenen niet mag worden gebruikt als bewijsmiddel.

De Atletiekunie voert in de kern het verweer dat de door eiser gestelde, maar door de Atletiekunie betwiste, afwijkingen niet zonder meer de conclusie kunnen rechtvaardigen dat die afwijkingen tevens moeten hebben geleid tot het voor eiser belastende analyseresultaat.

Beoordeling

Eiser is als lid van de Atletiekunie gebonden aan haar statuten, doping- en tuchtrechtelijke reglementen. Een besluit van de (verenigingsrechtelijke) tuchtrechter kan worden vernietigd wegens strijd met redelijkheid en billijkheid. De voorzieningenrechter komt hierin slechts een marginale toetsing toe.

De voorzieningenrechter heeft overwogen dat de bewijslastverdeling uit het Dopingreglement met zich brengt dat afwijkingen van enige IST- of ISL-regels niet tot ongeldigheid van de controleresultaten leiden, tenzij eiser aantoont dat sprake is van zodanige afwijkingen van deze regels dat 'redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de afwijkingen het belastende analyseresultaat hebben veroorzaakt'.¹

De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat de beslissing van de Tuchtcommissie niet in strijd is met de maatstaven van redelijkheid en billijkheid, noch dat gebondenheid aan die beslissing onaanvaardbaar zou zijn. Eiser kan in onderhavige procedure in beginsel niet met nieuwe argumenten komen, tenzij eiser bijzondere omstandigheden aanvoert die meebrengen dat hij deze nieuwe argumenten niet eerder had kunnen aanvoeren. Deze omstandigheden zijn door eiser niet gesteld of bewezen.

De voorzieningenrechter heeft verder geoordeeld dat eiser zijn klachten niet aannemelijk heeft gemaakt, of met concrete feiten en omstandigheden heeft onderbouwd. Zo volgt bijvoorbeeld uit het bestaan van een taalprobleem tussen eiser en de dopingtester niet hoe hierdoor de verboden stof kan zijn aangetroffen in de urinemonsters. Eiser heeft daarnaast niet onderbouwd of aannemelijk gemaakt dat of met welke stoffen de controleruimte zou zijn vervuild, noch hoe de (mogelijk) vervuilde ruimte het positieve testresultaat kan hebben veroorzaakt. Ook heeft eiser gesteld noch bewezen dat derden de niet afgesloten controleruimte zouden hebben betreden en dat daardoor de aangetroffen verboden stof in de urinemonsters terecht zou zijn gekomen.

Omdat eiser geen nadere, concrete feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die het oordeel kunnen rechtvaardigen dat deze omstandigheden tot het afwijkende analyseresultaat hebben kunnen leiden, slagen de

1. Zie rechtsoverweging 4.3 van de uitspraak.

klachten van eiser niet. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat er geen grond is voor het treffen van de door eiser gevorderde voorzieningen en de kans wordt niet groot geacht dat de beslissing van de Tuchtcommissie in een aanhangig te maken bodemprocedure zal worden vernietigd.

De voorzieningenrechter heeft daaraan toegevoegd dat het belang van eiser om topsport te blijven uitoefenen en zich te kwalificeren voor de Olympische Spelen van 2016 niet zwaarder weegt dan het algemeen belang van de Atletiekunie om sancties op te leggen tegen dopinggebruik van haar leden.

Beslissing

De voorzieningenrechter heeft de vordering van eiser afgewezen en heeft eiser veroordeeld als in het ongelijk gestelde partij in de kosten van de procedure.

STRAFRECHT

Rb. Den Haag 12 juni 2015

ECLI:NL:RBDHA:2015:6697 (*Openbaar Ministerie (OM)/supporter ADO Den Haag*)

Inleiding

Op 5 mei 2013 speelde ADO Den Haag (hierna: ADO) tegen Feyenoord een competitiewedstrijd. Na de 1-0 van ADO werd het onrustig in het zogeheten 'familievak'. Het Openbaar Ministerie (hierna: OM) heeft de verdachte en 8 medeverdachten vervolgd. De verdachte in onderhavige zaak wordt ten laste gelegd dat hij 'openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd', bestaande uit het slaan en/of schoppen van supporters en stewards, het (met kracht) duwen van supporters en/of kinderen, knijpen, bijten, geven van elleboogstoten, duwen/trekken tegen een hek.

Beoordeling

De verdediging van de verdachte heeft gesteld dat het OM niet-ontvankelijk moet worden verklaard, onder meer wegens schending van het 'ne-bis-in-idem'-beginsel.² De verdachte had al door de KNVB een geldboete en stadionverbod opgelegd gekregen. Deze sancties zijn, aldus de verdediging, aan te merken als 'criminal charge' als bedoeld in artikel 6 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM).

De rechtbank heeft geoordeeld dat er geen sprake is van schending van het ne-bis-in-idem-beginsel. Dit verweer is reeds op het eerste gestelde criterium van artikel 6 EVRM gestrand. Verdachte heeft voor de wedstrijd een toegangsbewijs gekocht, hiermee heeft hij zich civielrechtelijk gebonden aan de opgestelde regels, voorwaarden en eventuele sancties bij het overtreden daarvan die de KNVB en de betreffende voetbalclub stelt. Bij overtreding van de gestelde regels door de KNVB, die in tegenstelling

tot het Wetboek van Strafrecht niet eenieder verbindend zijn, is dus sprake van een civielrechtelijke relatie tussen partijen.

'Verdachte heeft door zijn gedrag de algemene voorwaarden van de KNVB overtreden en is daarmee ten opzichte van de KNVB tekortgeschoten in nakoming van de door aankoop van het toegangsbewijs gesloten overeenkomst.'³

De opgelegde sancties door de KNVB zijn dan ook niet aan te merken als een 'criminal charge', maar als civielrechtelijke sancties.

Tevens faalt het beroep op schending van het gelijkheidsbeginsel, meer in het bijzonder het verbod op willekeur, dat tot niet-ontvankelijkheid van het OM zou moeten leiden. De verdediging heeft gesteld dat er sprake is van willekeur wegens het niet vervolgen van alle ADO- en Feyenoordsupporters die bij de geweldplegingen waren betrokken.

De rechtbank heeft overwogen dat het OM de bevoegdheid heeft zelfstandig te beslissen of er strafrechtelijke vervolging dient plaats te vinden. Deze beslissing kan slechts zeer beperkt inhoudelijk worden getoetst. Het kan slechts in zeer uitzonderlijke gevallen leiden tot niet-ontvankelijkheid van het OM op grond van onverenigbaarheid met de beginselen van een goede procesorde. Er is geen sprake van dergelijke onverenigbaarheid, noch van een uitzonderlijk geval. De overige ADO-supporters zijn, in tegenstelling tot de verdachte, niet als zodanig herkend of geïdentificeerd door de politie of op camera-beelden, waardoor zij onmogelijk konden worden vervolgd. Er is geen sprake van 'gelijke gevallen' of schending van het gelijkheidsbeginsel. Voor wat betreft de Feyenoordsupporters die bij de geweldpleging betrokken waren, blijkt uit het procesdossier dat zij de confrontatie niet hebben geïnitieerd. De verdediging heeft ten opzichte van deze supporters niet (voldoende) aannemelijk gemaakt dat sprake is van 'gelijke gevallen' en dat sprake zou zijn van schending van het gelijkheidsbeginsel. Als laatste kan ook het artikel in het *AD Haagsche Courant* over de vechtpartij, getiteld 'OM: "Supporters sloegen kinderen van de tribune af"' niet leiden tot niet-ontvankelijkheid van het OM. De rechtbank heeft geoordeeld dat onvoldoende is bewezen dat de informatie van het artikel afkomstig is van het OM, hetgeen het OM ook heeft betwist. Het OM heeft verklaard dat over de onderhavige zaak geen persbericht is uitgegaan.

Het OM is aldus ontvankelijk in de strafvervolgning van verdachte.

Subsidiar heeft de verdediging van de verdachte gesteld dat niet bewezen kan worden verklaard dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan geweldshandelingen. De rechtbank heeft dit verweer verworpen en acht wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte schuldig is aan openlijke geweldpleging nu duidelijk op de camera-

2. Kort gezegd houdt het 'ne-bis-in-idem'-beginsel in dat men niet tweemaal voor hetzelfde feit mag worden bestraft.

3. Zie rechtsoverweging 3.1 van de uitspraak.

beelden en uit meerdere verklaringen blijkt dat de verdachte meermaals met beide armen heeft uitgehaald en met kracht enkele Feyenoordsupporters heeft geschopt en geslagen, waarbij verschillende mensen ten val zijn komen.

Beslissing

De rechtbank heeft het wettig en overtuigend bewezen geacht dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan openlijke geweldpleging. Er wordt een gevangenisstraf van 2 weken opgelegd (met aftrek van de tijd in voorarrest) en een taakstraf van 30 uur.

Bij de strafmaat wordt als straf verminderende omstandigheid rekening gehouden met het feit dat verdachte reeds door de KNVB een geldboete en een stadionverbod opgelegd heeft gekregen.

VERENIGINGSRECHT

Rb. Rotterdam (vzr.) 15 juni 2015

ECLI:NL:RBROT:2015:4208 (*Voetbal Vereniging Woubrugge/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB)*)

Inleiding

Op 25 april 2015 vond de competitiewedstrijd tussen Woubrugge 1 (hierna: Woubrugge) en NSV'46 1 (hierna: NSV'46) plaats. Tijdens deze wedstrijd heeft een speler van NSV'46 een directe rode kaart opgelegd gekregen wegens het natrappen van een tegenstander. Op dat moment konden in deze competitie nog drie ploegen kampioen worden: Woubrugge, NSV'46 en NiTA. Van een directe rode kaart dient een scheidsrechter melding te maken op het wedstrijdformulier. Op 26 april 2015 merkt de scheidsrechter op dat er iets fout is gegaan bij de doorgifte van deze melding, waarna hij via de e-mail de KNVB alsnog heeft geïnformeerd over de rode kaart.

Bij brief van 29 april 2015, in kopie aan NSV'46, is de speler door de Tuchtcommissie van de KNVB (hierna: de Tuchtcommissie) in staat van beschuldiging gesteld wegens de gewelddadige handeling. Naar aanleiding van deze brief heeft de NSV'46 gebeld met de KNVB met de vraag of de speler voor de aankomende wedstrijd speelgerechtigd zou zijn. De KNVB heeft in dit telefoongesprek abusievelijk verteld dat de betreffende speler speelgerechtigd is tijdens de eerstvolgende competitiewedstrijd. De speler heeft zodoende op 2 mei 2015 gespeeld tegen NiTA, welke wedstrijd eindigde in 3-3 gelijkspel, waardoor NSV'46 kampioen is geworden. Voetbalvereniging Woubrugge heeft hiertegen bezwaar ingediend bij de KNVB. Dit bezwaar was echter niet binnen de reglementaire termijn van 48 uur ingediend waardoor niet-ontvankelijkheid volgde. Het Bestuur Amateurvoetbal KNVB heeft vervolgens aangifte gedaan bij de Tuchtcommissie wegens het feit dat NSV'46 een niet-spelgerechtigde speler heeft laten deelnemen aan de betreffende wedstrijd. De Tuchtcommissie kwam tot de conclusie dat NSV'46 te goeder trouw en conform de

informatie van KNVB heeft gehandeld, en aldus niets valt te verwijten en wees het beroep af.

Voetbalvereniging Woubrugge startte hierop een kort geding en vorderde schorsing van de uitspraak van de Tuchtcommissie.

Beoordeling

Omtrent het spoedeisend belang heeft de voorzieningenrechter vastgesteld dat Woubrugge een voldoende spoedeisend belang heeft. De tuchtrechtelijke uitspraak staat aan een mogelijke promotie van Woubrugge in de weg. Als een sanctie van 3 punten in mindering aan NSV'46 zal worden opgelegd zal Woubrugge promoveren, en niet NSV'46. Daarnaast wordt het spoedeisend belang tevens aangenomen omdat de KNVB op korte termijn tot indeling van het nieuwe seizoen zal overgaan.

De voorzieningenrechter kan niet overgaan tot een inhoudelijke toetsing van de tuchtrechtelijke uitspraak, maar kan slechts marginaal toetsen en beslissen tot het schorsen van de uitspraak als voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter de beslissing van de Tuchtcommissie zal vernietigen.

Voor wat betreft de beslissing van de Tuchtcommissie legt Woubrugge aan de gevorderde schorsing ten grondslag dat de KNVB zou hebben gehandeld in strijd met zijn eigen reglementen en dat NSV'46 een verwijt kan worden gemaakt van de niet-naleving van de directe-rode-kaart-regeling.

De voorzieningenrechter heeft vastgesteld dat op basis van KNVB-reglementen een directe rode kaart zal moeten leiden tot uitsluiting van in ieder geval de eerstvolgende competitiewedstrijd. Deze mededeling ontbrak echter op de brief die NSV'46 en de speler in kwestie hebben ontvangen. Verder staat vast dat het bestuur van NSV'46 telefonisch door KNVB is verteld dat de betreffende speler wél speelgerechtigd was.

Volgens de voorzieningenrechter kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat NSV'46 niet te goeder trouw is geweest en dus een verwijt kan worden gemaakt van het laten spelen van de weggestuurde speler.

De stellingen van Woubrugge worden verworpen en de voorzieningenrechter ziet onvoldoende grond om de uitspraak van de Tuchtcommissie te schorsen.

Daarnaast kan niet zonder meer worden gesteld dat, als de bodemrechter zou beslissen tot vernietiging van de uitspraak de tuchtcommissie, NSV'46 als sanctie voor het opstellen van een niet-spelgerechtigde speler drie winstpunten in mindering moet brengen. De KNVB heeft immers betwist dat een dergelijke ingrijpende sanctie in een dergelijk geval kan worden opgelegd. Een boete zou meer in de rede liggen, als het overspelen van de wedstrijd geen reële optie meer is.

Beslissing

De voorzieningenrechter heeft de vordering afgewezen en heeft Woubrugge in de kosten van het kort geding veroordeeld.

Rb. Midden-Nederland 2 september 2015

ECLI:NL:RBMNE:2015:6355 (*Amateurvoetballer (eiser)/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB)*)

Inleiding

Op 20 september 2014 zijn er na afloop van de voetbalwedstrijd van SV Huizen 1 (hierna: Huizen) en VV Bennekom 1 (hierna: Bennekom) schermutselingen met diverse spelers geweest. Naar aanleiding van het wedstrijdformulier van de betreffende wedstrijd is er een tuchtzaak tegen eiser, speler van Bennekom, aanhangig gemaakt bij de Landelijke Tuchtcommissie Amateurvoetbal KNVB (hierna: Tuchtcommissie).

Bij uitspraak van 30 september 2014 heeft de Tuchtcommissie bewezenverklaard dat eiser zich na afloop van de wedstrijd 'onbehoorlijk heeft gedragen door meerdere spelers, althans ten minste één speler van Huizen meerdere keren te hebben geslagen, althans ten minste één keer te hebben geslagen'. De bewezenverklaring steunde op de schriftelijke en mondelingen verklaringen van de scheidsrechter en enkele getuigen. Eiser werd met ingang van 1 oktober 2014 geschorst voor een periode van 18 maanden.

Eiser heeft hiertegen beroep ingesteld bij de Landelijke Commissie van Beroep Amateurvoetbal van KNVB (hierna: de Commissie van Beroep). De Commissie van Beroep heeft de uitspraak van de Tuchtcommissie op 21 november 2014 bekrachtigd.

Eiser heeft vervolgens de KNVB in kort geding gedagvaard om opheffing van de schorsing te bewerkstelligen totdat de bodemrechter zich over de schorsing zal uitspreken. De voorzieningenrechter heeft bij vonnis van 4 februari 2015 de voorgaande uitspraken geschorst in afwachting van de uitspraak van de rechter in de bodemprocedure. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is een tuchtrechtelijke uitspraak vernietigbaar als gebondenheid aan die beslissing in verband met de inhoud en de wijze van totstandkoming naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Als de voorzieningenrechter het aannemelijk acht dat de rechter in de bodemprocedure tot vernietiging zal overgaan, kan schorsing worden uitgesproken. In deze procedure heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat het aannemelijk is dat de rechter in de bodemprocedure tot vernietiging van de schorsing zal overgaan. De Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep hebben, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, onvoldoende gemotiveerd waarom het handelen van eiser als gewelddadig, dan wel excessief of buitensporig geweld moet worden gekwalificeerd.

Beoordeling

Eiser heeft in de bodemprocedure – samengevat – gevorderd dat de rechtbank:

- zal verklaren voor recht dat de uitspraken van de Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep inhoudende schorsing van 18 maanden nietig zijn;

- zal verklaren voor recht dat de KNVB onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiser en zijn geleden schade dient te vergoeden;
- de KNVB zal veroordelen in de proceskosten en nakosten.

De rechtbank heeft overwogen dat zij niet is gebonden aan de uitspraak van de voorzieningenrechter. Tevens kan de nietigheid of vernietigbaarheid van een besluit van de Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep worden getoetst door de civiele rechter. Een dergelijk besluit kan worden vernietigd als het in strijd is met de wet, statuten, een reglement of met de redelijkheid en billijkheid. De rechter dient bij een dergelijke toetsing de nodige terughoudendheid te betrachten, zodat in beginsel marginaal wordt getoetst.

Eiser stelt in de kern dat hij het gebruik van excessief geweld buiten een spelsituatie altijd heeft ontkend en dat dit excessieve geweld desondanks door de Tuchtcommissie/Commissie van Beroep bewezen is verklaard, zonder dat dit (voldoende) is gemotiveerd.

De rechtbank is niet meegegaan in de redenering van eiser. Conform artikel 76 van het Reglement Tuchtregels Amateurvoetbal 2014/2015 kan een schorsing van minimaal 18 maanden worden opgelegd als de bewezenverklaring van het excessief geweld steunt op de verklaring van de scheidsrechter (of assistent-scheidsrechter). In de onderhavige zaak steunt de bewezenverklaring niet alleen op de verklaring van de scheidsrechter, maar ook op de verklaring van een getuige. De stelling van eiser is dan ook feitelijk onjuist.

Eiser heeft gesteld dat de beslissingen moeten worden vernietigd wegens onvoldoende motivering van buitensporig geweld. De rechtbank heeft uit de verklaring van de scheidsrechter en de bewezenverklaring afgeleid dat eiser tweemaal heeft geslagen terwijl de wedstrijd was afgelopen. Aan het herhaaldelijkheidsvereiste voor gewelddadig handelen evenals het vereiste dat het geweld 'buiten een spelsituatie' plaatsvond, is voldaan. Tevens heeft de rechtbank geconcludeerd dat het een rake klap betreft (gericht) tegen het hoofd van een andere speler wat buitensporig fysiek geweld oplevert. De rechtbank heeft geoordeeld dat de Tuchtcommissie/Commissie van Beroep zonder verdere motivering tot het oordeel heeft kunnen komen dat een 'tegen – een vitaal onderdeel van het menselijk lichaam als – het hoofd, gerichte klap die raak is excessief geweld oplevert'.⁴ Dergelijk geweld vertoont voldoende overeenkomsten met de (niet-limitatieve) lijst van voorbeelden van excessief geweld. De rechtbank heeft geoordeeld dat de vordering tot nietigverklaring van de uitspraak/schorsing ongegrond is en zal worden afgewezen.

Beslissing

De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen en eiser veroordeeld in de proceskosten.

4. Zie rechtsoverweging 4.10 van de uitspraak.

WEDSTRIJDMANIPULATIE

CAS 19 juni 2015

CAS 2014/A/3832 (*Vanessa Vanakorn/Fédération Internationale de Ski (FIS)*)

Inleiding

FIS had regels opgesteld omtrent de kwalificatie voor de Olympische Winterspelen 2014 te Sotsji (hierna: de Olympische Spelen). Skiërs konden zich kwalificeren als zij in de top 500 van de bij hun behorende discipline stonden. Indien een land niet was vertegenwoordigd in deze top 500 konden per land maximaal twee skiërs (één mannelijke en één vrouwelijke) zich alsnog kwalificeren voor de slalom en reuzeslalom onder de voorwaarde dat zij een puntenquota hadden onder de 140 FIS-punten. In dezen geldt hoe lager de punten, hoe hoger de ranking. Skiëster en internationaal bekende muzikante en violiste Vanessa Vanakorn (hierna: Vanakorn) heeft in 2014 deelgenomen aan de Olympische Spelen als afgevaardigde van – het niet in de top 500 vertegenwoordigde – Thailand. Om deelname aan de Olympische Spelen te kunnen bewerkstelligen, organiseerde Vanakorn verschillende kwalificatiewedstrijden om haar puntenquota van (maximaal) 140 FIS-punten te bereiken.

Op 17 januari 2014, de eerste wedstrijddag, werden de wedstrijden wegens slechte weers- en sneeuwomstandigheden uitgesteld naar de volgende dag. Op 18 en 19 januari 2014 hebben in Krvavec ondanks de slechte weers- en sneeuwomstandigheden elke dag 2 wedstrijden plaatsgevonden.

Door de wedstrijden in Krvavec bereikte Vanakorn een puntenquota net onder de 140 FIS-punten. Zij voldeed hierdoor aan de gestelde eisen en kwalificeerde zich voor de Olympische Spelen van 6 tot en met 23 februari 2014. In maart 2014, aldus na de Olympische Spelen, heeft de Ski Association of Slovenia (hierna: SAS) de opdracht gegeven om de omstandigheden betreffende de georganiseerde wedstrijden te onderzoeken. In het rapport van SAS dat in juli 2014 is verschenen, is geconcludeerd dat de wedstrijden waren gemanipuleerd. Naar aanleiding van het rapport stelde de skifederatie FIS een onderzoek in naar de activiteiten rondom de wedstrijden in Krvavec. Op 6 november 2014 heeft het FIS Hearing Panel (een onderzoekscommissie van FIS; hierna: FIS HP), Vanakorn geschorst voor een periode van 4 jaar, met ingang van de datum van de beslissing. Op 18 november heeft de FIS Council besloten om alle resultaten van de wedstrijden in Krvavec ongeldig te verklaren. Vanakorn had aldus niet mogen deelnemen aan de Olympische Spelen en het IOC werd geïnformeerd om verdere actie te ondernemen. Vanakorn heeft tegen de beslissing van FIS HP beroep ingesteld bij het Court of Arbitration for Sport (hierna: CAS). Op 3 maart 2015 heeft de mondelinge behandeling plaatsgevonden in Lausanne, Zwitserland.

Beoordeling

CAS heeft in de onderhavige procedure beoordeeld of Vanakorn enige betrokkenheid heeft gehad bij de manipulaties omtrent de wedstrijden in Krvavec.

FIS heeft gesteld dat rondom de georganiseerde wedstrijden ongewone en verdachte omstandigheden zijn geweest. Voorbeelden van dergelijke omstandigheden waren dat de aankondiging van de wedstrijden slechts drie dagen voor de aanvang van de eerste wedstrijd bekend is gemaakt op de website van FIS, de weers- en sneeuwomstandigheden gedurende de wedstrijden niet conform de FIS-richtlijnen waren en skiërs op de resultatenlijst stonden die niet hebben deelgenomen hebben aan de wedstrijden. Daarnaast heeft FIS gesteld dat Vanakorn andere deelnemers zou hebben geïnstrueerd om langzaam te skiën en zou zij buiten de startpoortjes zijn gestart.

Vanakorn heeft verzocht om vernietiging van de besluiten van FIS HP en een verklaring voor recht omtrent haar onschuld bij mogelijke manipulaties van de wedstrijden in Krvavec. Zij heeft daartoe gesteld dat het deelnemen aan ‘makkelijke’ wedstrijden, het organiseren van races kort voor de kwalificatiedeadline een gewoonte is en niet in strijd is met de FIS-regels. Het opgestelde rapport kan mogelijk een politieke manoeuvre van verschillende invloedrijke mensen in de grote skiclub van Krvavec zijn. Daarnaast heeft Vanakorn hieraan toegevoegd dat zij niet buiten de startpoortjes is gestart of andere deelnemers heeft verzocht langzaam te skiën.

CAS heeft geoordeeld dat de schijn van manipulatie niet voldoende is om Vanakorn schuldig te achten hieraan. Op FIS berust een zware bewijslast.⁵ CAS heeft hiertoe overwogen dat het organiseren van de wedstrijden als hoofddoel had de puntenquota van Vanakorn te verbeteren. Indien dit zou worden verbeterd, was deelname aan de Olympische Spelen in Sotsji mogelijk. CAS is meegegaan in het standpunt van Vanakorn dat het niet ongevoel is voorafgaand aan de kwalificatiedeadlines wedstrijden te organiseren met als doel het verbeteren van puntenquota. CAS heeft geoordeeld dat Vanakorn niet kan worden verweten dat zij bestaande regels omtrent de organisatie in haar voordeel heeft gebruikt. Daarnaast acht CAS de beweerdde omkoping van deelnemers of betrokkenen bij de organisatie onvoldoende bewezen. Omtrent de onregelmatigheden rondom het starten buiten de poortjes kwam CAS tot de conclusie dat sprake is van inconsistentie in de getuigenverhoren. Deze getuigenverhoren spreken zichzelf en elkaar tegen, waardoor niet met zekerheid vastgesteld kan worden dat Vanakorn haar wedstrijden buiten de skipoortjes heeft gestart. Omtrent het beïnvloeden van skiërs met betrekking tot het mededelen langzaam te skiën heeft CAS het volgende overwogen. De tegenstrijdige verklaringen bewijzen dat de resultatenlijsten van de wedstrijden enkele fouten bevatten. Echter kan niet worden geconcludeerd dat dit het resultaat is van enige manipulatie van Vanakorn.

5. Artikel 4.1 FIS Betting and other Anti-Corruption Violation Rules.

CAS kwam tot de conclusie dat Vanakorn vrijgesproken diende te worden van manipulatie omtrent de wedstrijden in Krvavec. Er is geen direct bewijs dat Vanakorn linkt aan de vermeende manipulatie van wedstrijdresultaten.

Beslissing

Het beroep van Vanakorn wordt gehonoreerd en de beslissing van FIS wordt vernietigd.